

Posudek oponenta bakalářské práce

Miroslava Nováková: Císař Augustus – historie a fikce. Praha – UK PedF 2019, 69 tiskových stran117
normostran, doc. PhDr. Jana Keparťová, CSc

Hodnotící kritéria

	splňuje	splňuje z větší části	splňuje z menší části	nesplňuje
Problematika a cíl práce jsou zformulovány a odpovídají zadání a názvu práce.	x			
Metody využívané autorem jsou adekvátní vzhledem k cíli práce a tématu.	x			
Autor se opírá o relevantní prameny a literaturu .	x			
Struktura práce je vyvážená a logická.		x		
Zpracování vykazuje rysy originality a vlastního přínosu .	x			
Práce je prosta gramatických a stylistických chyb .			x	
Práce je psána kultivovaným odborným jazykem za použití správné terminologie .		x		
Autor správně cituje .	x			
Autor nic podstatného neopomenul (obsah, úvod, závěr, seznam pramenů použité literatury, anotace v češtině a cizím jazyce, rozsah odpovídá zadání).	x			

Celkové hodnocení (slovně)

V minulém století byla pozornost mnoha umělců (spisovatelů, režisérů aj.) přitahována k historickým námětům vztahujícím se k dějinám antiky, zejména římského impéria, kdy vděčným námětem byla především doba krize římské republiky a jejího přerodu ve vládu jedince – principa Augusta. Tento časový úsek se stal také tématem práce M. Novákové, která se rozhodla srovnat tři romány (John Williams: Augustus; Allan Massie: Augustus a Philipp Vandenberg: Tajné deníky císaře Augusta), které v druhé polovině 20. stol. byly jeho osobou inspirovány a z nichž dva vyšly česky, a porovnat je s informacemi, které se k životu prvního římského císaře dochovaly. Důraz při svém rozboru a srovnání kladla zejména na román první, který dosud v češtině nevyšel, a to i proto, že dva následující již byly zpracovány v bakalářské práci Veroniky Vondrové (Císař Augustus ve dvou úspěšných románech, Praha 2012/2013). Je otázkou, zda by nebylo lepší porovnat s pramennou základnou toliko první román Johna Williamse, protože závěry, ke kterým ve své práci došla V. Vondrová, mohly být pro autorku této práce poněkud svazující. Je škoda, že kromě sekundární literatury uvedené v závěrečném seznamu, si autorka nepřečetla ještě nějakou podrobněji psanou publikaci věnovanou době císaře Augusta, např. Jochen Bleicken, Augustus (2010), která by ji do problematiky daného období více uvedla. Z antických pramenů využila v českém překladu zejména dílo Tacitovo, Suetoniovo a Plútarchovo či Augustovu politickou závěť Res gestae divi Augusti.

V druhé kapitole (první kapitolou je úvod) se autorka práce věnuje celkem zdařile rozboru kompozice zkoumaných románů, kdy srovnává přístupy zvolené výše uvedenými spisovateli (forma dopisů, fiktivního deníku). Ve třetí kapitole, která tvoří jádro práce, již na vybraných časových úsecích hodnotí informace antických autorů i přístup autorů zmíněných historických románů k danému časovému úseku (Octaviovo mládí, doba po Caesarově smrti ad.). Z již zmíněného faktu, že dva romány (A. Massieho a P. Vandenbergova) již byly zpracovány, vyplývá, že oba tyto autory klade do společné podkapitoly, kterou srovnává s románem Johna Williamse. Vzniká tak dojem, že spíše srovnává přístupy oněch tří autorů k danému tématu, než aby je důsledně konfrontovala s materiálem dochovaným z doby antiky. „Antický“ úvod sice obsahuje každá podkapitola, ale je poněkud zmatený, mnohdy cituje antické autory i dále. Také je otázkou, zda je vhodné věnovat se obšírně a podle nich pojmenovávat části kapitol, osobám, které jsou zcela fiktivní (Hirtia). Pokud se odvolává na některé pasáže v románech, bylo by dobré je častěji v textu nebo poznámkách pod čarou citovat. Jako zdařilý hodnotím závěr práce, kde se autorce podařilo shrnout základní srovnání všech tří děl.

Po stránce stylistické je vidět určitá nezkušenost autorky (struktura kapitol, formulace – odůvodnění popularity římského impéria a Augusta ve 20. století odvoláním na diktátorské režimy v Evropě lze použít v případě Mussoliniho Itálie, ale jinde poněkud pokulhává, s. 8; použití špatného slova – fikční místo fiktivní apod.). V práci je bohužel poměrně dost gramatických chyb (absence interpunkce, shoda přívlastku s podmětem, překlipy), které její kvalitu snižují. Přes výše zmíněné výhrady doporučuji práci k obhajobě.

Doporučuji – nedoporučuji k obhajobě

Datum

25. 8. 2019

Podpis oponenta práce